

Как изработиха Франция?

30.04.2017 12:50 Валери Найденов

И как президентът Оланд си назначи аватар.

Ако чуете по телевизията някой политолог да твърди, че на първия президентски тур във Франция се случила революция срещу истаблишмънта (върхушката, статуквото), веднага си хвърлете телевизора през прозореца.

Шегувам се, не го хвърляйте. Но я помислете - бъдещият френски президент Еманоел Макрон е banker от групировката "Ротшилд", бивш министър от Социалистическата партия и най-близък сътрудник на отиващия си президент Франсоа Оланд.

Платформата му е неолиберална, пробрюкселска и антисоциална. Този ли ще клати статуквото?

Както е известно, в момента светът се владее от финансовата олигархия, а финансовата олигархия - от групировката "Ротшилд". Тя излъчи своя бивш служител за френски президент, а Франсоа Оланд излъчи своя верен наследник на поста. Това се случи във Франция.

Интересно как великите умове са слепи за нещо, което ще им

извади окото. Например видният анализатор и старши научен сътрудник от фондацията "Херитидж" Майк Гонзалес публикува коментар със заглавие "Удар срещу статуквото".

Според него изборите във Франция са пълен срив на "двупартийната система" (всъщност системата във Франция изобщо не е двупартийна, а двуполусна.)

Професор ЗакиЛайди (ZakiLaidi) от Института по политически науки в Париж написа статия под заглавие: "Задаващата се френска революция". Според него фактът, че Макрон и Мари льо Пен стигат до втори тур, можело да се сравни с политическите сътресения от 1958 година, когато Дьо Гол постави основите на Петата република.

Само това ли? А защо забравя превземането на Бастилията? Интересно е, че Гонзалес е бивш служител в Държавния департамент при Буш-младши, а Лайди - съветник на френския премиер Мануел Валс. Тоест и двамата не са чужди на политическото инженерство.

Вярно е, че по тази тема има двуполусен модел в коментарите. Много утвърдени коментатори в големите световни издания тълкуват френските избори именно като победа на статуквото над "популизма". Но не по-малък брой проповядват революционната теория, и то предимно професори, политолози и други грантоедите. Грантоедите виждат апокалипсис, нормалните журналисти - просто бизнес както винаги, business as usual.

На сутринта след изборите гледам по телевизията една наша видна професорка по политология, според която във Франция едва ли не е паднал таванът. Това били новите тенденции, новите нагласи, които вече изхвърлят старото на бунището на историята.

И какви са тези "нови нагласи"? Според професорката това е "политиката на идентичността", т.е. засилвал се бил национализмът и евроскептицизмът, а мултикултурализмът и глобализмът вече отпадали.

Какво им става на тези професори? "Политика на идентичността" е утвърден термин, който означава точно обратното на национализма, това е другото име на мултикултурализма. А Макрон

е единственият в президентската надпревара, който твърдо стои зад ЕС, Брюксел и Меркел и нейните отворени обятия. Той не е новото, той е старото на стероиди.

Откъде е това обръкване в световната и в тукашната академична общност? Нещо им става, получили са погрешни опорни точки. Истината е, че френските събития повтарят стара схема.

Преди 5 години например най-вероятният френски президент бе шефът на МВФ Строс-Кан, който не беше пълно зомби, а си позволяваше някои самостоятелни мнения. Той бе отстранен чрез сексуален капан. Неговият заместител Франсоа Оланд също се оказа сексуален мушморок, но това се разбра след изборите.

Сега гарантираният победител на президентските избори във Франция бе Франсоа Фийон, кандидатът на десницата, който обаче си позволи да флиртува с народните маси и техните напласи. На него пък му се случи "Памелагейт". Дежа вю.

Що се отнася до Льо Пен, тя си е дежа вю по наследство още от баща си през 2002 година. Тя е проект, моделиран да стига до втория тур и там гарантирано да губи, за да спаси статуквото.

Какъв независим кандидат може да бъде Макрон? Съвсем очевидно той е аватар на президента Франсоа Оланд. Под "аватар" разбирам феномен като в едноименния филм - същото съзнание, но в друго тяло.

Официално той е член на Социалистическата партия от 2006 г., но в един момент спира да си плаща членския внос, за да не му пречи на bankerството.

Това обаче не му пречи да играе ръководна роля в президентския кабинет на Оланд между 2012 и 2014 г. През 2014 г. е назначен за министър на икономиката във втория кабинет на премиера Валс, също социалист. През 2015 г. Макрон обявява, че вече не е социалист, през април 29 16 г. основа своето движение "Напред". И едва през август, само преди 9 месеца, си хвърля оставката от социалистическото правителство, за да се кандидатира за президент.

По това време вече бе ясно, че Оланд няма шанс за втори мандат и му трябваше аватар, друг вместо него. Тази деликатна мисия бе възложена на младия и симпатичен Макрон. След толкова много президентски коцкарски скандали някак си освежаващо е да видим политик, който е верен на своята по-стара с четвърт век от него съпруга.

Оланд се оказа некадърен държавник, но велик манипулатор. Веднага щом адашът му Франсоа Фийон спечели номинацията на Републиканската партия, мръсното му бельо бе разровено и изскочи дребното компроматче, че жена му Пенелопе била на заплата

Тази информация изрови така наречения "Черен кабинет" във финансовото министерство, който има достъп до данъчните декларации.

И това е класика. Още Луи XVI, най-скромният и честен френски крал, става враг на народа заради съпруга-чужденка, известната със своите пасти австрийка Мария-Антоанета. Британката Брижит Пенелопе също яла хляба на народа. Да беше от своите, да плюска. Но британка? На пилотината! Французите са големи патриоти, когато има кой да им подпали фитила.

Фитила им го подпали първо френската новинарска телевизия ВМФ. Тя превърна Фийон в същата мишена, в която американският ѝ аналог CNN превърна Доналд Тръмп. Скоро цялата френска журналистика започна от сутрин до вечер да хули наравно и Фийон, и националистката Льо Пен, която има този грях към свободното слово, че обеща да премахне данъчните му привилегии. В Брюксел ЕС създаде специална служба, която да се бори с "фалшивите новини", т.е. с идеологията на Льо Пен. Самият Барак Обама малко преди изборите удари едно рамо на Макрон против всички останали.

Сега е интересно да видим дали Макрон ще предложи кандидати от своето движение на предстоящите парламентарни избори. И още по-интересно е колко от тях ще поладнат в парламента. Най-вероятно между никой и десет. Но още по-интересно е кого ще предложи за премиер и за министри - вероятно пак старите пушки от Социалистическата партия

Така Оланд, соцелитът и Брюксел извъртяха може би най-успешната политическа манипулация на епохата. В една държава, в която избирателят става все по-ляв, все по-антиевропейски и антиимигрантски, те успяха да коронясат представител на старото статукво.

Днес партиите бързо се износват в управлението - сложиха непартиен човек, който ще ги слуша и след 5 години ще им върне републиката непокътната.

Гениално! Френският елит може да се оприличи на платноходка, която се движи срещу вятъра, рисувайки елегантни диагонали. И единственото, което може да я потопи, е бурята.

Коментарът на Валери Найденов е публикуван в "168 часа".